

forandres, naar man en Gang kommer til at røre ved Loven, efter at Kommissionsbetænkningen foreligger. Man vil maaske sige: Men saa skulle vi jo have den Udgift med at trykke ny Billetter og omordne det hele. Ja, det vil koste en Del, men naar man faar 1,800,000 Kr. ind imod at give 40,000 Kr. ud, er det dog en god Forretning, og det vil man ikke betænke sig paa i det private Forretningssliv, i alt Fald ikke i Agrarernes.

Jeg vil under disse Forhold i høj Grad tilraade Folketinget at tage denne Sag under den nøjeste Overvejelse, og jeg haaber, at naar der finder en Forhandling Sted mellem Tingene, saa langvarig Tiden tillader, vil den føre til et Resultat. At det skulde være umuligt at komme til Enighed i dette Spørgsmaal, hvor det kun gælder Taksterforholdene for et Aar, medens man kan komme over saa mange store Spørgsmaal i kortere Tid, kan jeg ikke tænke mig. Landstinget faar jo, efter hvad jeg nu ved, ikke Tillægsbevillingsloven op til sig før om et Par Dage, og den 3die April maa vi være færdige. Paa Tillægsbevillingsloven er der store Sager at overveje, men det er der egentlig ikke her, thi vi have jo Kommissionsmedlemmernes Udsagn om, hvorledes det staar, og at Kommissionen enstemmig forlanger en betydelig Forhøjelse af Taksterne. (*Bluhme*: Ikke enstemmig!) Med alle Stemmer imod 1, kan man da sige.

Der er kun et Forhold, jeg endnu vil omtale, det er den Nedsættelse, der er sket i Landstinget, hvor man ikke har villet forøge Taksten for Kreaturtrafikken. Det havde jeg selv ønsket ikke at stille Forslag om, men da Kommissionen havde fastholdt, at der skulde ske en Forhøjelse, og da denne Forhøjelse netop var den, jeg tog, vilde jeg prøve, om det var Rigsdagens Mening at ville støtte Agrarerne i saa Henseende, hvilket jeg ikke har det allermindste imod. Det gælder 100,000 Kr., og dem haaber jeg, Statskassen kan afse.

Naar det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds sagde, at jeg havde vakt Forhaabninger hos Statsfunktionærerne og derved gjort dem Skade, forbavser det mig i allerhøjeste Grad. Kan man ikke tale en Mands Sag uden at skade ham, selv om man ikke vinder Sagen, og er der nogen i den ene eller anden af Rigsdagens Afdelinger, der kan sige, at de Mennesker, jeg ønsker at hjælpe ved en Lønforhøjelse, have for meget i Øje-

blikket? Ikke een. Dertil kommer, at hvis man vil indvende, at Finansministeren har sagt, at vi ikke have Midler i Statskassen, kan jeg svare, at Betalingen ligger i denne Lov. Hvem er det saa, der skuffer Funktionærerne? Er det den, der foreslaar dette Beløb i Kraft af en Lov, som sætter Administrationen i Stand til at give de Lønninger, som Retfærdigheden byder? Er det mig, der skuffer dem? Jeg tror, at ikke et eneste Menneske i Landet vil bringes til at tro, at det er Ministeren, der har forhindret Funktionærerne i at faa Lønningstillæg. Det skulde det ærede Medlem helst have ladet være at sige.

J. C. Christensen: Den ærede Minister var synlig glad over, at jeg havde talt om, at der var Rimelighed i at forhøje vore Jernbanetakster. Ja, det er jo noget, jeg har talt om forskellige Gange, det er ikke noget nyt. Men fordi jeg mener, at der er meget, der taler for en Forhøjelse af vore Jernbanetakster, behøver jeg ikke at være enig med Ministeren i de Takster, han foreslaar, og det er jeg heller ikke. Jeg har netop nævnt de Forandringer, jeg kunde ønske paa forskellige Punkter, saa at den Glæde, den ærede Minister følte over Samstemningen, misunder jeg ham ikke. Den kan ikke grunde sig i, at vi skulde være enige om Indholdet af dette Lovforslag.

Den højtærede Minister siger, at jeg har talt om, at Revisionsfristen skulde forlænges, men her var ingen Revisionsfrist, Loven ophørte simpelthen at gælde. Det ved jeg nok, men det er kun en rent formel Betragtning. Naar man i Loven af 1896 har indsat, at Lovens Varighed ophører den 1ste April 1901, gjorde man det netop for at fremtvinge en Revision. Det er i Virkeligheden kun en anden Form at udtrykke sine Tanker paa. Her er Tale om at faa en Revision af Loven, og jeg har kun talt om at udskyde denne et Aar, fordi der ikke var Tid til de nødvendige Overvejelser af en endelig Lønningslov. Nu siger Ministeren, at jeg kræver, at Landstinget skal bøje sig her og have en anden Mening, end det i Virkeligheden har om denne Sag. Nej, der er jo ret beset slet ikke nogen Bøjning fra Landstingets Side i at afvente Jernbanekommissionens Betænkning, Vi have jo ikke hittet paa, at vi skulde have denne Kommission. Det vil jeg bede den ærede Minister huske paa. Han var jo den Gang som Landstingsmand med til Landstingets Ønske om denne